

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zastoupený doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem, se sídlem Revoluční 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 13. 3. 2013, č. j. 52 A 58/2012 – 81,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 13. 3. 2013, č. j. 52 A 58/2012 – 81, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále jen „ministerstvo“) ze dne 16. 7. 2012, č. j. 20769/2012-NH-30.1-12. 6. 12, jímž bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že ve druhém odstavci výrokové části bylo upraveno číslo nařízení vlády o ochraně veřejného zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (místo nařízení č. 148/2006 Sb. uvedeno nařízení č. 272/2011 Sb.) a dotčená ustanovení tohoto nařízení, ve třetím odstavci výrokové části byla uvedena správná hodnota, o kterou byl překročen stanovený hygienický limit (3,7 dB po odečtení nejistoty měření a odečtení korekce k získání dopadajícího zvukového pole), a ve čtvrtém odstavci výrokové části byla snížena uložená pokuta na 20.000 Kč. Ve zbytku ministerstvo prvostupňové rozhodnutí potvrdilo. Krajská hygienická stanice Pardubického kraje jako správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 4. 2012, č. j. KHSPA 06185/2012/HOK-UO, uložila stěžovateli jako správci pozemní komunikace první třídy č. I/35 v katastru města Vysoké Mýto podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), pokutu ve výši 25.000 Kč za překročení hygienického limitu hluku v chráněném venkovním prostoru stavby pro bydlení – rodinného domu č. p. 99/IV, Vysoké Mýto, Voštica, o 5,7 dB (v noční době od 22:00 h. dne 19. 10. 2010 do 06:00 h. dne 20. 10. 2010).

V odůvodnění rozsudku krajský soud k námitce poukazující na neurčitost závěrů správních orgánů ve vztahu k předmětnému deliktu uvedl, že napadeným rozhodnutím, které tvoří materiálně jeden celek s prvostupňovým rozhodnutím, bylo rozhodnuto o tom,

že stěžovatel spáchal správní delikt podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť ve smyslu ust. § 30 odst. 1 citovaného zákona nezajistil, aby hluk z předmětné pozemní komunikace nepřekračoval stanovený hlukový limit. Správní delikt byl v rozhodnutí precizně popsán, a to jak skutkově, tak právně. Porušení povinnosti spočívá v tom, že stěžovatel v noční době od 22:00 h. dne 19. 10. 2010 do 06:00 h. dne 20. 10. 2010 nezajistil technickými, organizačními a dalšími opatřeními, aby hluk z provozu na pozemní komunikaci I. třídy č. I/35 v katastru města Vysoké Mýto nepřekračoval hygienický limit hluku v chráněném venkovním prostoru stavby pro bydlení – rodinného domu č. p. 99/IV, Vysoké Mýto, Voštica. Stěžovatel mohl zvolit jakékoliv opatření, které by mu pomohlo splnit povinnost stanovenou v ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Pokud by dospěl k závěru, že z vážných důvodů nemůže daných hygienických limitů dosáhnout, měl možnost postupovat podle ust. § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a požádat o vydání časově omezeného povolení. K námitce poukazující na porušení ust. § 90 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl, že správní řád v ust. § 90 vypočítává způsoby, kterými může odvolací správní orgán rozhodnout. Správní řád, na rozdíl od předchozí právní úpravy obsažené v zákoně č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, výslovně řeší i situace, kdy odvoláním napadené rozhodnutí bude měněno či rušeno pouze částečně. To, že by odvolací správní orgán měl v rozsahu, v němž je rozhodnutí potvrzováno, též rozhodnout o zamítnutí odvolání, ze správního řádu nevyplývá, neboť v případě částečného rušení či změny bude správní orgán vždy postupovat podle ust. § 90 odst. 1 správního řádu. Navíc odvozovat formulaci výroku od úspěšnosti či neúspěšnosti odvolání je podle krajského soudu poměrně zavádějící, protože se může stát, že odvolatel bude neúspěšný se všemi odvolacími námitkami, nicméně k částečné změně napadeného rozhodnutí přece jen dojde, a to v důsledku aplikace ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel v prvním stížním bodě uvedl, že rozhodnutí ministerstva nesplňuje po formální stránce náležitosti rozhodnutí o odvolání podle správního řádu. Podle stěžovatele z ust. § 90 odst. 5 správního řádu vyplývá, že neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, rozhodnutí potvrdí a odvolání zamítne, změní-li však část rozhodnutí, ve zbytku ho potvrdí a odvolání zamítne. Ministerstvo však nezamítlo odvolání proti té části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou potvrdilo. Takové námitky stěžovatel uváděl již v žalobě, krajský soud je však nesprávně právně posoudil. Ve druhém stížním bodě stěžovatel uvedl, že zákon o ochraně veřejného zdraví nestanoví, jaká technická, organizační či jiná opatření ve smyslu ust. § 30 citovaného zákona mají být prováděna. Stěžovatel je tak sankcionován za nezajištění nepřekračování hlukových limitů neurčitě vymezenými pojmy. Ani ze správního rozhodnutí neplyne, jakou konkrétní povinnost měl opomenout, nebo co měl aktivně provést pro to, aby byl na měřeném místě dodržen hygienický limit hladiny hluku. Stěžovatel navíc nemohl provést žádné reálné opatření vedoucí ke snížení hluku. Ve smyslu ust. § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví podal žádost, ale té nebylo vyhověno, přičemž podání nové žádosti bez relevantních důvodů nemůže vést k jinému výsledku. V posledním stížním bodě stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu, že krajský soud neprovedl navrhovaný důkaz fotografiemi předmětné stavby rodinného domu, které stěžovatel přiložil k žalobě. Z fotografií podle stěžovatele vyplývá technická nemožnost vybudování protihlukové zdi, resp. její nepřiměřená nákladnost. Vybudování zdi by mělo být posuzováno i z hlediska její ekonomické efektivity a potřeby řešit celou síť komunikací, kterou stěžovatel spravuje. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu, stejně jako i obou rozhodnutí správních orgánů.

pokračování

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovilo souhlas se závěry krajského soudu. Pokud odvolací orgán neshledá nezákonnost nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí postupuje podle ust. § 90 odst. 5 věta první správního řádu, tedy odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Podle věty druhé citovaného ustanovení pak postupuje, pokud změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti. Ministerstvo ve výroku rozhodnutí o odvolání postupovalo podle věty druhé, když při částečné změně výroku napadeného rozhodnutí jej ve zbytku potvrdilo. K námitce poukazující na neporušení ust. § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví ministerstvo uvedlo, že stěžovatel se dopustil správního deliktu uvedeného v ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, který definuje znaky skutkové podstaty správních deliktů výslovným odkazem na ustanovení zákonů vymezující konkrétní hmotněprávní povinnosti, jejichž nedodržení či porušení je sankcionováno. Mezi nimi je i povinnost stanovená v ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví vymezená jako povinnost zajistit technickými, organizačními a dalšími opatřeními, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb. Ministerstvo neshledalo důvodnou ani námitku poukazující na nutnost zrušené rozsudku krajského soudu z důvodu neprovedení navrhovaných důkazů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákoným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok*

je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není stížen nepřezkoumatelností. Z rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má krajský soud právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak, z jakých důvodů má žalobní námítky stěžovatele za nedůvodné. Závěry krajského soudu jsou přitom srozumitelné a vnitřně souladné.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námítkami poukazujícími na nemožnost uložení sankce stěžovateli za překročení hlukového limitu.

Podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví za nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem, zvláštními právními předpisy nebo na jejich základě vydanými rozhodnutími či opatřeními orgánu ochrany veřejného zdraví, uloží orgán ochrany veřejného zdraví oprávněný vykonávat státní zdravotní dozor fyzické osobě při její podnikatelské činnosti nebo právnické osobě pokutu do výše 2.000.000 Kč.

Podle ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště vlastník, popřípadě správce pozemní komunikace, vlastník dráhy a provozovatel dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen „zdroje hluku nebo vibrací“), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby.

Prováděcím právním předpisem k zákonu o ochraně veřejného zdraví je nařízení vlády č. 272/2011 Sb. (do 31. 10. 2011 jím bylo nařízení vlády č. 148/2006 Sb.), které v ust. § 12, resp. v příloze k tomu nařízení stanoví konkrétní hodnoty hygienických limitů hluku pro chráněné prostory staveb.

V daném případě není sporné, že v chráněném prostoru stavby pro bydlení – rodinného domu č. p. 99/IV ve Vysokém Mýtě činil maximální noční limit hluku 60 dB, jakož ani to, že tento limit byl v době od 22:00 h. dne 19. 10. 2010 do 6:00 h. dne 20. 10. 2010 překročen o 3,7 dB (po odečtení nejistoty měření a odečtení korekce k získání dopadajícího zvukového pole).

Ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví stanoví vybraným subjektům, mezi které zahrnuje i správce pozemních komunikací, povinnost zajistit, aby hluk nepřekračoval hlukový limit stanovený v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Pokud k takovému překročení dojde, uloží správní orgán podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví správci pozemní komunikace pokutu až do výše 2.000.000 Kč. Zákon o ochraně veřejného zdraví přitom nevyžaduje zavinění správce pozemní komunikace, resp. neumožňuje jeho vyvinění (liberaci). Jedná se tedy o tzv. objektivní odpovědnost. Koncepce objektivní odpovědnosti za správní delikt znamená, že správní orgán nemá povinnost zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění psychického vztahu pachatele ke svému jednání. K vyvození odpovědnosti postačí správnímu orgánu prokázat porušení zákona

pokračování

(srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 4 As 32/2011 – 78, nebo ze dne 30. 3. 2011, č. j. 6 Ads 129/2010 – 55).

Stěžovatel je správcem pozemní komunikace č. I/35 v katastru města Vysoké Mýto a bylo prokázáno, že hluk z předmětné komunikace ve výše uvedeném čase a místě překročil maximálně přípustný limit. Za popsaného stavu tedy nelze vytkat správním orgánům, že dospěly k závěru o porušení ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví stěžovatelem, neboť byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovatelem, ani v to, že předmětný správní delikt nebyl ve správních rozhodnutích precizně popsán. Správní orgány popsaly, jakým způsobem došlo k porušení ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Z výroků správních rozhodnutí je zřejmé, v jaké době, kým a jakým způsobem došlo k porušení § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.

Aplikaci ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví podle Nejvyššího správního soudu nebrání, že citovaný zákon nekonkretizuje technická, organizační či jiná opatření pro povinné osoby za účelem dodržení stanovených hlukových limitů. Právní norma totiž umožňuje sankcionovat povinnou osobu za výsledný hluk, nikoliv za (ne)provedená opatření. I pokud by byla provedena opatření, která by nevedla ke snížení hluku pod stanovený limit, je správní orgán oprávněn uložit sankci. Zákonodárcem zvolené řešení, použití neurčitých právních pojmů, nelze považovat za řešení neumožňující potrestání stěžovatele. Řada ustanovení právních předpisů z oblasti správního trestání se opírá o neurčité právní pojmy. Je tomu tak proto, že v zákoně nelze vyjmenovat všechny možné situace, ke kterým může v praxi docházet. To platí i pro posuzovaný případ. I zde zákonodárce předmětné řešení zcela jistě zvolil i z důvodu nemožnosti vyjmenovat všechna možná opatření, kterými by bylo možné v konkrétních situacích snižovat hluk. Tato opatření jsou totiž primárně odvislá od zdroje hluku. Je třeba připomenout, že ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví se vztahuje nejen na hluk z dopravy na pozemních komunikacích, ale i z dopravy železniční, letecké ap. Opatření vedoucí ke snížení hluku tedy mohou mít celou řadu podob. Jiné opatření bude nutno provést např. proti zamezení či snížení hluku z letecké dopravy, jiné proti hluku z dopravy silniční. Ostatně nelze odhlédnout ani od toho, že stěžovatel v daném případě neučinil žádné opatření vedoucí ke snížení hluku.

Poukazoval-li stěžovatel na to, že je trestán za něco, co nemohl reálně ovlivnit, lze s ním částečně souhlasit. Stěžovatel skutečně nemůže přímo ovlivnit hustotu či druh dopravy na předmětné komunikaci. Je však v jeho v možnostech učinit opatření, které by vedlo ke snížení hluku vznikající z této dopravy. Pokud taková opatření učiněna nejsou a hluk překračuje stanovený limit, je správní orgán oprávněn správci pozemní komunikace sankci za překročení hlukových limitů. Ostatně výše uvedené závěry potvrzuje i judikatura, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2013, č. j. 6 Ads 135/2012 – 42, a ze dne 15. 3. 2007, č. j. 1 As 7/2006 – 56.

Pokud stěžovatel tvrdil, že v daném případě nemohl učinit žádné opatření vedoucí ke snížení hluku, je třeba s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2013, č. j. 6 Ads 135/2012 – 42, uvést, že opatřením ve smyslu ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví může být např. oprava povrchu pozemní komunikace, výměna oken v dotčených obydlích, snížení rychlosti na předmětné komunikaci, výstavba protihlukové zdi atp. Stěžovatel přitom sám ve správním řízení uváděl, že hluku by mohla zabránit výměna oken či výstavba protihlukové zdi. Stěžovatel si tedy byl vědom toho, jaká opatření mohla být v daném případě provedena. Ostatně s ohledem na jeho postavení jako orgánu zajišťujícího zabezpečení správy, údržby, oprav, výstavby a modernizace dálnic a silnic první třídy, lze u něj takovou povědomost legitimně předpokládat.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že opatření vedoucí ke snížení hluku mohou být značně nákladná. Nelze však odhlédnout od obecného imperativu stanovujícího každému právo na ochranu zdraví (čl. 31 Listiny základních práv a svobod). Projevem této zásady je mimo jiné ust. § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví, které stanoví povinnost činit opatření proti nepřiměřenému hluku a § 92 citovaného zákona, který umožňuje překročení hluku sankcionovat.

Na nutnost respektovat povinnost ve smyslu ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví nemá žádný vliv to, že stěžovatel požádal o udělení výjimky (časově omezeného povolení) ve smyslu ust. § 31 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, která mu však nebyla udělena. Citovaný zákon totiž nestanoví, že by v takovém případě nebylo nutno dodržovat hlukové limity. Ze spisu navíc vyplývá, že stěžovatel se proti rozhodnutí o neudělení výjimky nijak nebránil, např. podáním řádného opravného prostředku.

Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu, že neprovedl důkaz fotografiemi předmětné stavby rodinného domu, které připojil k žalobě. V tomto ohledu je třeba stěžovateli dát za pravdu. Nejvyšší správní soud se v této souvislosti zabýval tím, zda je nutno z tohoto důvodu rozsudek krajského soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti. Předně odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené, kde se nepřezkoumatelností již v obecné rovině zabýval. Je třeba doplnit, že tvrzená nemožnost vybudování protihlukové zdi, což mají předmětné fotografie podle stěžovatele potvrzovat, nemá žádnou relevanci k sankčnímu řízení, které je předmětem přezkumu. Stěžovatel není trestán za to, že nevybudoval protihlukovou zeď, nýbrž za to, že hluk z komunikace, kterou spravuje, překračuje stanovený hlukový limit. Ke snížení hluku přitom nemusí dojít pouze výstavbou protihlukové zdi, jak již bylo uvedeno. Předmětné fotografie by tedy nemohly nic změnit na výsledku daného řízení. Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by mu správní orgán či soud vytýkaly, že nevystavěl protihlukovou zeď. Krajský soud ve shodě se správním orgánem konstatoval, že stěžovatel mohl zvolit jakékoliv opatření, které by mu pomohlo splnit povinnosti stanovené v ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Z právní úpravy navíc nevyplývá, že by správní orgán měl v rozhodnutí uložit povinnost provést snížení hluku konkrétním opatřením (např. výstavbou protihlukové zdi), jakož ani to, že by měl zohledňovat, zda v daném případě je, či není možno provést výstavbu takové zdi. Otázka příp. faktické nemožnosti omezit hluk může být zkoumána maximálně z hlediska uložení trestu za spáchání správního deliktu, nikoliv z hlediska viny toho, kdo delikt spáchal. Nejvyšší správní soud proto neshledal tento důvod relevantním pro zrušení rozsudku krajského soudu, protože by to vedlo pouze k celkovému prodloužení soudního řízení a zatěžování účastníků řízení, což by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

Stěžovatel také poukazoval na to, že ministerstvo porušilo ust. § 90 odst. 5 správního řádu tím, že výslovně nezamítlo odvolání proti té části prvostupňového rozhodnutí, kterou potvrdilo. Obdobná námitka již byla řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 30. 8. 2012, č. j. 2 As 95/2011 – 74, v němž se uvádí, že „*Stěžovatel současně namítal, že výrok drubostupňového rozhodnutí nevyhovuje dikci § 90 odst. 5, věty druhé správního řádu, podle které měl žalovaný v případě částečné změny prvoinstančního rozhodnutí toto rozhodnutí ve zbytku potvrdit. Žalovaný přitom výslovně ve výroku uvedl, že „Ostatní části výroku napadeného rozhodnutí (...) se nemění a zůstávají v platnosti.“ (...) Nejvyšší správní soud nepopírá, že dikce výroku napadeného rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům § 90 odst. 5 správního řádu, tedy že žalovaný nepoužil správnou formulaci, pokud jde o vyjádření způsobu, jak rozhodl o odvolání v té jeho části, která nevedla ke změně napadeného rozhodnutí. Má však za to, že žalovaný přesto dostatečně srozumitelně popsal, jak se zbytkem prvoinstančního rozhodnutí naložil a vyčerpal tak celý předmět odvolacího řízení. (...) Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem*

pokračování

městského soudu, že doslovné nedodržení dikce § 90 odst. 5 správního řádu zde představuje jen formální pochybení žalovaného, neboť není pochyb o tom, jak uvážil o zbyvajících částech prvoinstančního rozhodnutí, a zcela tak i vyčerpá předmět odvolacího řízení.“

V dané věci ministerstvo postupovalo zcela v souladu s ust. § 90 odst. 5 věta druhá správního řádu. Po výroku o změně druhého, třetího a čtvrtého odstavce prvostupňového rozhodnutí podle odst. 1 písm. c) citovaného ustanovení uvedlo, že „*Ve zbytku se napadené rozhodnutí podle 90 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, potvrzuje*“. Ministerstvo tedy respektovalo znění ust. § 90 odst. 5 věta druhá správního řádu. Nedopustilo se přitom ani pochybení ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Z výroku rozhodnutí ministerstva je jednoznačně patrné, v jaké části se rozhodnutí prvostupňového správního orgánu mění a v jaké potvrzuje. Nevzniká tedy žádná pochybnost o tom, v jakém rozsahu bylo prvostupňové rozhodnutí změněno a v jakém potvrzeno. Ostatně stěžovatel ani konkrétně nepoukazuje na nesrozumitelnost jednotlivých výroků. Pokud pak stěžovatel poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 – 46, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tam řešený případ není totožný s nyní souzenou věcí.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu